

Bevezető sorok

Hogyan jutott eszembe, hogy olyan elmélkedés-sorozatot állítsak össze, amely az év minden hetére egy-egy csodálatos, drágagyöngyként ragyogó Igét állít elénk?

Annak idején kitűnő kisfilm-sorozatot vetítettek a televízióban, a *Hét műtárgya* címmel. Minden héten egy értékes festmény vagy szobor állt a középpontban, s a felvevő kamera a lehető leggondosabban, centiméterről centiméterre mutatta be a tárgyat. Közben a bemondótól megtudtuk, ki volt az alkotója, miről híres ez a műkincs, és még sok más egyéb fontos tudnivalót is elősorolt.

A sorozat igen népszerű volt; magam is hétről hétre ámulva csodálkoztam rá olyan festményekre, amelyekről azt hittem, jól ismerem, mert már sokszor láttam – de íme, a felnagyított, közeli képeken számtalan új részletet fedeztem fel!

Erről aztán eszembe jutott a mi legértékesebb „műkincsünk”, Isten Igéje, a Bibliánk: éveken, évtizedeken át nézegethetjük e könyv betűit, a belőle elénk kerülő képeket, sőt néha gyönyörködünk is benne, mint egy igazán zseniális műalkotásban. Aztán egy csöndes reggel vagy este, amikor kicsit jobban ráérünk odafigyelni, közelebb hajolunk – és olyasmit veszünk észre, amiről szinte még azt is elhinnénk, eddig nem is volt benne az Írásban!

De rábukkanhatunk olyan Igére is, ami mellett gyakran „elhaladunk”, ahogy például munkába menet egy gyönyörű templom mellett. Természetesnek vesszük, hogy ott áll,

de igazából látjuk is, meg nem is. Hiszen ha megkérdeznék, nem tudnánk megmondani, pontosan milyen oszlopok szegélyezik, hogyan néz ki a tornya, kit ábrázolnak a fülkékben álló szobrok. Így vagyunk egy-egy nagyon „ismert” Igével is: tudjuk kívülről, vakon is megtaláljuk a Bibliánkban – de hogy igazán pontosan, teljes mélységében mit jelent, azt már nem.

Ezért tehát minden hétre kiválasztottam egyetlen Igét, hogy azt elmélkedve körüljárjuk, alaposan szemügyre vegyük, megvizsgáljuk a modern bibliatudomány fényében. Igyekszem megrajzolni köréje a kortörténeti hátteret, majd rávilágítani arra, mit jelent számunkra, itt és most ez az Ige.

Milyen jó nekünk, hogy mi ingyen kapjuk, nem kell drágán megvásárolni, mint egy értékes műtárgyat, és messzire sem kell utazni egy híres múzeumba, hogy ott vethessünk egy pillantást a világhíres műrekre! Nem, nekünk Isten helybe hozza az igekincset, és nem kell hozzá művészettörténeti előképzettség, hogy megérthessük; tudósok és libapásztorok egyszerre megkaphatják...

1.

Több idő – több élet

Ezt is mondta nekik [Jézus]: Vigyázzatok, hogy mit hallotok! Amilyen mértékkel mérték, olyanul mérnek nektek, sőt ráadást is adnak. Mert akinek van, annak adatik, és akinek nincs, attól az is elvételik, amije van.

Mk 4,24-25

E heti igekincsünk fölé a régi bibliafordítók ezt a címet írták: *Az igazságos mérték*. Sokáig nem értettem, sőt nem találtam ezt a mértéket igazságosnak. Az első felét még igen: „*Amilyen mértékkel mérték, olyanul mérnek nektek, sőt ráadást is adnak.*” No de a folytatást fordítva igazságosabbnak tartottam volna, így: *Akinek van, attól elvételik, és akinek nincs, annak adatik.* – Ugye, ez így igazságosabb, szociálisabb.

Ám ahogy telt az én időm is, és egyre többet lestem el, fedeztem fel az élet örök és változhatatlan törvényszerűségeiből, amelyek legtöbbször az emberi elgondolások fölött való igazságokat hordoznak – rájöttem, hogy Jézusnak ez a megállapítása az Élet valóságos törvénye.

Rá kellett jönnöm, hogy nemcsak a pénze szaporodik annak, akinek van, nemcsak az áruja, a raktárkészlete lesz több annak, akinek már amúgy is volt mivel kereskednie, nemcsak a tudománya gyarapszik an-

nak, aki jóeszűnek született – hanem lelki-szellemi területen is érvényes ez a törvény. Be kellett látnom, hogy igenis igazságos a „mérték”.

Mert sok gyülekezet életét figyelve azt kell tapasztalnom: ahol egyszer befogadták az élő Igét, Jézus Krisztust, ott az élő Ige azóta is, ma is hívekkel gyarapítja a gyülekezetet. Akinél nem az élő Ige áll a középpontban, azoktól lassan az is elvételik, amijük van. Akinék évekkel, évtizedekkel ezelőtt csak egy mustármagnyi hite volt, annak a hite azóta „fává” növekedett, és megerősödött. Aki egyszer már reménységhez jutott, annak a reménysége azóta is erősödik és izmosodik. Akinék csipetnyi jézusi szeretet került az életébe, annak ez a szeretete megnövekedett. Aki megtanult adni, annak Isten különös módon – az igazságos mérték szerint – ráadást is adott. Ezt látom sok testvérem életében.

No de miért ezt az „igazságos mértéket” választottuk az új év első igekincsévé? Mert ez a mérték az időre is vonatkozik! Most, amikor különösképpen érezzük a múlt időt, hadd merjem kimondani: *akinek van ideje, annak adatik – akinek nincs, attól az is elvételik, ami kis ideje csak van.*

Ez kétféleképpen is igaz.

Gyakran időzöm kisunokám közelében, vigyázgatok rá, és nagyon jó velem lennem. A napokban lázasan írtam, dolgoztam mellette: ő vidáman játszott, tett-vett, rakosgatott, ugyanazt a kockát tízszer, talán százszor is ugyanoda tette, és újra elvette. Arra gondoltam, milyen döbbenetes: neki még mennyi ideje van, és mennyi idő adatik is neki! Nekem pedig egyre fogy az időm, ahogy telnek az évek, és a fogyó idővel még az is elvételik, amim van. Egyre kevesebb időm jut erre is, arra is.

Akkor letettem a tollat, és tovább meditáltam. Valóban így van? Éreztem, hogy ez a gondolatmenet valahogy sántít. Aztán rádöbbsentem egy számomra újonnan felfedezett igazságra: *Akinék ideje van, annak van élete!*

Lehet, hogy erre azt mondják: közhely. Pedig nagyon mély gondolat, de mélységes igazságát sajnos nem szoktuk felismerni. Mert pontosan azzal szalasztjuk el az életet, hogy semmire sincs időnk.

Azért repül az öregedő emberek élete sokkal gyorsabban, mint a fiataloké, mert egyre kevesebb az idejük. Ezt nemcsak éveik száma szerint kell érteni, hanem úgy is, hogy kevesebb az idejük megállni, szeretni, szolgálni, meditatálni, csöndben maradni, szemlélődni, időzgetni, gondolkodni. Egyszerűen „csak” lenni, és nem szüntelen tenni! Lassan valósággá válik, amit szokásból szoktunk mondogatni: „Sem mire sincs időm”. Éppen ezáltal tűnik el, folyik ki kezünkől az életünk! Ebben az időtlen cselekvésben, rohanásban, száguldásban.

Jézus harminchárom évet élt ezen a földön. Ebből körülbelül három évet szolgált az emberek között. Mi úgy mondanánk, életéből csak ennyi volt a „hasznosan eltöltött idő”. Ám megrendítő, hogy mi mindenre volt ideje!

– Volt ideje, hogy Jákob kútjánál egy nagyot beszélgessen a samáriai asszonnyal. (Jn 4,1-26)

– Volt ideje fontos események, döntő választások előtt egész éjjel imádkozni. (Pl. Lk 6,12)

– Volt ideje sokat időzni tanítványai körében. (Pl. Mk 8,27-33)

– Volt ideje az Isten országáról való példázatot sokféle változatban is elmondani, hogy mindenféle ember megértse. (Pl. Mt 13,24-33)

– Volt ideje megcsodálni a mezők liliomait. (Mt 6,28)

– Volt ideje megfigyelni egy kis veréb életét. (Mt 10,29)

– Volt ideje megcsodálni a naplementét, majd beszélt is róla. (Mt 16,2)

– Volt ideje a pusztába visszavonulni és imádkozni. (Pl. Lk 5,16)

– Volt ideje tanítványai számtalan naiv kérdésére válaszolni. (Pl. Jn 14,5-11)

– Volt ideje egy vérző asszony minden baját meghallgatni. (Mk 5,25-34)

– Volt ideje, közel a keresztyéhez, egy vak koldussal, Bartimeussal bíbelődni. (Mk 10,46-52)

– Volt ideje megmosni tanítványai lábát, és ezzel példát adni nekik. (Jn 13,4-5)

– Volt ideje a kereszten édesanyjáról gondoskodni, és a megfeszítő-kért imádkozni. (Jn 19,25-27; Lk 23,34) – És sorolhatnám.

Nemcsak az igaz, hogy aki fiatalabb, annak több életlehetősége, több ideje van, hanem az is igaz – és ezt nem vesszük eléggé komolyan: *akinek több ideje van, annak több élete van!* Mert az életet csak a jól felhasznált időben tudjuk megragadni.

Lehet, mindez nehézkesen hangzik, elvont bölcselkedésnek tűnhet, pedig tapasztalati igazság.

Amikor időt tudtam szakítani, hogy elcsöndesedjem, magamra zárom az ajtóm, és semmi mással ne törődjek, csak az Igével (és az Igéből nem „prédikáció-témát” kerestem, hanem Jézust, a magam számára) – akkor *mindig az Élettel találkoztam!* Ráadásul valami különös módon az így „elfecsérelt” idő, amikor látszólag „semmit” se tettem – ezerszeresen megtérült!

Az olyan napokon, amikor több időm volt Jézus számára, több időm jutott a munkámra is.

Így mondta ugyanezt egyszer egy kedves asszony: „Ha vasárnap délelőtt istentiszteletre megyek, valami különös módon sose késem el az ebéddel. Megtörtént, hogy azért nem mentem templomba, hogy több időm legyen a főzésre, akkor legtöbbször kifutottam az időből, és kapkodás, majd veszekedés lett a vége.”

Hogyan mondja igekincsünk? *„Akinak van (ideje), annak adatik. Akinak nincs (ideje), attól az is elvételik, amije van!”*

Azt tapasztaltam, hogy amikor volt időm embertársaim számára, Gazdám gyakran úgy adta vissza az időt, hogy egy-egy beszélgetés alatt szinte készen kaptam egy igehirdetést! Így kevesebbet kellett készülnöm a vasárnapi prédikációra, ráadásul a mondanivalóhoz olyan illusztrációt tudtam fűzni, amit csak így, közvetlen, az életből lehet kapni.

Mi állítja meg leginkább az időt?

A szeretet. „Megáll az idő...!” – vallja a népszerű sláger a szerelemről. De a szeretet is megállítja! És értelmet ad az időnek.

A kisunokámmal töltött órákat sose érzem elfecsérelt időnek, mert „megáll”, amíg egymással foglalkozunk. Azt is gyakran tapasztalom, hogy amikor van időm másokat vigasztalni, magam is rengeteg vigasztalásban részesülök. Mert akinek van, annak adatik.

Egy szomorú szemű férfi, akit elhagyott a felesége, és már felnőtt gyermekei sem igen tartják vele a kapcsolatot, így összegezhette volna élete történetét, amit órákon keresztül mondott el nekem: „Ha lett volna időm a családom számára, akkor most lenne családom.” Ő nem így mondta, de elbeszéléséből ez derült ki. Ez az ember ugyanis egész életében csak a munkájával törődött, egyedül a karrierje volt számára a fontos. Minden más mellékes volt, szinte otthon sem volt, még a hétvégeken is egy-egy bonyolult munkahelyi feladat megoldásán töprengett. Gyermekei úgy nőttek fel mellette, hogy szinte észre se vette, mikor mentek először óvodába, majd iskolába. Felesége pedig mindig csak várt rá, hogy majd újra lesznek az életükben kettesben eltöltött kedves, boldog órák, mint jegyességük alatt – de a férfinek erre soha nem volt ideje, csak ígéretetni tudott. Amire soha nincsen időnk, az elvételük tőlünk, mert nem is érdemeljük meg. Ó, csak így ne járjunk a szeretettel!...

Amikor volt időm kimenni a kertbe, ahol a sokféle virág szinte egyszerre beszélt hozzám, és ha le tudtam győzni az érzést, hogy csak lopom a napot, míg virágaim közt üldögélek, míg a méhek és a hangyák útját figyelem – egy-egy ilyen óra egészen felüdített, annyira, hogy utána könnyebben ment a munka, és így sokkal gyorsabban készen lettem vele.

Valóban: akinek van ideje arra, hogy Teremtőjével legyen, annak adatik, akinek nincs, attól elvételük, amije van.

Az időt nem tudjuk megragadni – de engedhetjük, hogy az időben megragadjon bennünket valami vagy valaki; ezek a maradandó órák, percek maradnak meg.

Ilyenkor mi ragadjuk meg az Életet.

*Kedves Atyánk,
belehelyeztél minket ebbe a furcsa dimenzióba, amit időnek nevezünk, ami-
nek a lényegét nem tudjuk megragadni; csak azt tapasztaljuk, hogy múlik,
és az elmúlt percek, órák, évek soha többé nem térnek vissza. Kérünk, segíts
meg minket, hogy életünk visszahozhatatlan lehetőségeit a Te dicsőségedre
használhassuk fel! Amen.*

